

Поети не вірять людству

Ігор Павлюк

Поети не вірять людству.
Людство поетам не вірить.
Життя наївне і люте.
Читатиму вірші травам і звірам.

Люди мов краплі дощу на асфальті...
Баба цілується з дідом.
Ох, предки мої,
Вкриті слізьми і живим базальтом,
Від вас і до вас через пісню їду.

Самотня бджола я.
Гірка й самотня
В морі вогнів нетутешніх.
Крізь мене воює
Заклята велика сотня
В киплячій крові черешні.

Поле гуде і шепоче жито.
Страшно, що я не боюся смерті.
Часто мені не хочеться жити.
Дуже мені відверто.
Дико. Щасливо.
Вірші пишу, наче ловлю
Сиві осінні яблука.
Хто ми і звідки?
Падає зірка у хвойний шум,
Де безпросвітно я блукав.

Сльози твої на моїй щоці
Вип'ю.
Піду до Дніпра на похмілля.
Болем стає печаль у твоїй руці.
Вітром стає непутяще зілля.

Зайву горілку я пив
І черпнув сповна зайвого лиха,

Шукавши багаття предків.
Тяжко мені. Лікує рідна стара сторона
Даллю і білим медом.

Все програється у карти.
Земле, прощай!
Море вогнів наді мною.
Я сам свій ворог.
Генам своїм залишаю
Пекельний рай.
Сам же іду до того,
Хто у мені говорить.